

REG. NO. M. 2997.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ.—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வியாழக்கிழமை தொறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, no. 2,
Pondichéry.

நாதம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நேப்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ சூசு வைகாசி மீண்டும் (13—6—35)

NO. 29.

திருமந்திரம்.

மாதுஙல் லாஞ் மனோ னிருந்திடப்
பாதிஙல் லாஞ் பகவரு மானது
சோதிஙல் லாகோத் துகீனப்பேய் வல்லிரேல்
வேதகீன தீர்த்தும் வெள்ளடை யாமே.

வெள்ளடை யானிரு மாமிது மாமலர்க்
கள்ளடை யாரக் கமழ்து லார்மன
மள்ளடை யானும் வகைத்திற மாய்னின்ற
பேண்ணேரு பாகம் பிறவிபேண் னுமே.

பேண்ணேரு பேண்ணைப் புணர்ந்திடும் பேதைமை
பேண்ணைடை யாணம் பிறந்து கிடந்தது
பேண்ணைடை யாணை் பிறப்பறிந் தீர்க்கின்ற
பேண்ணைடை யாணைடைப் பேச்சற்ற வாழே.

பேச்சற்ற நற்போருள் காணும் பேருந்தகை
மாச்சற்ற சோதி மனேன்மனி மங்கையாங்
காச்சற்ற சோதிக் கடவு ஞடன்புணர்ந்
தாச்சேன்ற னுட்புகுஞ் தாலிக்குஞ் தானே.

ஆலிக்குஞ் கண்ணி யருமை மனேன்மனி
பாலித் துலகிற் பரந்துபேண் னைதும்
வெலைத் தலைவியை வேத முதல்வியைப்
பாலித் தோருவ னுகந்துநின் றுனே.

உகந்துநின் றுனம்பி யோண்ணுதற் கண்ணே
கேந்துநின் றுனம் முழைபுக நோக்கி
யுகந்துவன் றுனில் வுலகங்க ளேல்லா
முகந்துநின் றுனவ டன்றே டோதுத்தே.

தனிப்பிரதி அனை 1

LE RÉDACTEUR

TENKOVAI

S. CANDIAH PILLAI.

Tamil Pandit

Jaffna

C E Y L O N .

திருவருள்துணை.

காலமுன் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதிய
ஞாலமுன் டானேனே நான்முகன்
வானவர் நன்னரிய
ஆலமுன் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வந்து முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

வைக்கலை

வித்தகம்

புதுவை
யுவ வருசு வைகாசி மீ 31 எ

நிற்கக் கற்றல்

சொற்றிறம்பாமை.

வை

வையார் அருளிய
“கொன்றை வேந்
தன்” என்னும்
தமிழ் மந்திரக்
கொத்துள் ஒன்றுக் கிளிரும் இவ்
அமுத வாக்கியம் உலகியலுக்கும்
உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருளை
உடையதாகின்றது. உண்மை நிலைக்கு
ஒப்பிய பொருளோ எனின், நித்தி
யத்துவ நெறி காட்டும் அரிய பெரிய
வேத உண்மையாகி அமைந்துள்ளது.

ஈண்டு உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள்
ஒரு சிறிது கூறி உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய
பொருளும் ஒருவாறு சுருங்க
உரைக்கப்படுகின்றது.

ஒரு வாய்மையைக் கைக்கொண்டு ஒழு
கிய அன்னவன் மதிவைராக்கியத்தை
நன்று புலப்படுத்துகின்றன.

அரிச்சந்திர புராணம்.

சேய்மைஅண்மையினுயிர்க்கொருதுணை
[யெஞ்சிறந்த
வாய்மையால் அகந்துய்மையாமற்றிலைப்பறத்
[தைக்
தூய்மைசெய்வதுாகிரலாற்சொல்லின்வேறு
எதோ
நோய்மைசெய்யினும்வாய்மையேநோன்
[பெக்கற்தி.

பதியிழங்கனம்பாலனையிழங்கனம்படைக்கத்
நிதியிழங்கனம்மேல்சமக்குளதெனவினைக்
[கும்
கதியிழக்கினும்கட்டேராழிழக்கிலே
[மேன்றுள்
மதியிழங்குதன்வாயிழங்கருங்கவன்மறை
[தான்.

[சேய்மை அண்மை — மறுமை இம்மை. கட்டேராழிழக்கிலேம் —
சொல் திறம்பமாட்டேம் — வாக்குத் தவறமாட்டேம். அருந்தவன் — விசு
வா மி த்திரன். இவற்றால் இம்மை மறுமை இரண்டற்கும் வாய்மையே
உறுதுணையாய் உள்ளது என்பதும், உடம்பின் புற்றதை நீர் தூய்மை
செய்வது போல மனதைத் தூய்மை
செய்வது வாய்மையே என்பதும், எவ்வகையான துண்பம் வரினும் வாக்குத்
தவறுது தன் மானத்தைக் காத்தலே
அறத்தாறு என்பதும் நன்று புலப்படு
கின்றன. பின் வரும் தேவர் திருவாக்கும் இவ் உண்மையையே நன்று வலியுறுத்துகின்றது.

குறள்.

புறங்குதுய்மை நீரான மையும் கங்குதுய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்.

(ஷ 30-ம் அதி. வாய்மை செ. 8)

[இதன் பொருள் வெளிப்படை.]

(13—6—35)

மருங்தோமற் றுனேம்பும் வாழ்க்கை
[பெருந்தகைமை
பீழியவந்த விடத்து.

(ண் 97-ம் அதி. மானம் செ. 8)

ஒருவனுக்குத் தன் பெருந்தகைமை
யாகிய மானம் அழிய வந்தபோது,
அவன் இறந்துவிடாது, பல்லோரும்
பழிக்கும்படி தன் செடியூனட்டிலே ஓம்பி
வாழும் வாழ்க்கை அவனுக்கு நித்தி
யத்துவத்தை அளிக்கும் மருந்தாய்
விடுமா? என்பது இதன் பொருளா
கும். தன் தலை துணிக்கப்படும் விளை
வரினும் அஞ்சாது மதிவொக்கியத்
தோடு விண்று தன் மானத்தைக் காக்க
வேண்டும் என்பது கருத்து. அரிச்சங்
திர மன்னன் சகிக்க முடியாத அளப்
பரும் துண்பங்களை அடைந்தும் தன்
சொல்லில் சோர்வுபடாது — சொல்
திறம்பாது அதனைக் காத்து ஓம்பி
யமையால் பெரும் பேற்றையும் புக
ழையும் அடைந்தனன் என்பா.

நமது இந்திய தேசத்தில் — தமிழ் நாட்டில் வஞ்சினம் என்னும் சபத மொழிகள் கூறி அவற்றைத் தவறுது முடித்தே தார் பலர் உளர் என்பது பழைய சரித் திரங்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. பஞ்ச பாண்டவர் என்னும் பாரத வீரரை மறத்தாற்றினால் மாயச் சூதாடி வென்ற துரியோதனன் அவர் தம் கற்பித் திறந்த மனை வியாகிய திரேளபதியை அரசவையில் துகிலுரிந்து துன்புறுத்திய காலத்து ஆற்றுமையால் அத் திரெளபதியும் வீமன் முதலியோரும் ஆண்டுக் கூறிய வஞ்சினம் — அரிய சபதம் பின்பு வாக்குத் தவறுது — சொல் திறம்பாது முடிக்கப்பட்டமை மஹாபாரதம் என்னும் இத்காசத்தால் தெரிய வருகின்றது. பின் வரும் செய்யுட்கள் அத்தகைய வஞ்சினக் கூற்றுக்களைப் புலப்படுத்துகின்றன.

வில்லிபுத்தூரர் பாரதம்.

அரசவையில்லையேற்றி அஞ்சாமல்
துகில்தீண்டிஅளகங்கிண்டி

விரைசெயளியினம்படிதார்வேந்த
ரெதிர்தகாதனவேவிளப்பிவோரைப்
பொருசமரின்முடிதுணித்துப்புலானுறு
வெங்குருதிபொழியவெற்றி
முரசறையும்பொழுதல்லால்விரித்த
குழலினியெத்தமுடியேனன்றாள்.

[இது திரெளபதி கூற்று]

பாஞ்சாலிக்கரசவையிற்பழுதுரைத்தோ
நூடலெனதுபடையாமேழி
போஞ்சாலினினைஞ்சொரியத்துணைவ
ரொடுகுலமாளப்பொருவேன்யானே
திஞ்சாலிவிளைபழுனத்திருநாட்டார்கேண்
விளைனச்செந்திமுள

வெஞ்சாலினறுநெய்போல்வெஞ்சினத்
தால்வஞ்சினமும்விளம்புலானே.

வண்டாருங்குழல்பிடித்துத்துகிலுரிந்
தோனுட்டந்தகுருதிவாரியள்ளி
உண்டாகங்குரிவுதன்முன்னிக்கரத்தாற்
புனலுண்ணேனங்குராலென்கைத்
தண்டால்வெம்புனலெற்றிமீதெழுந்து
விழுந்திவைத்தண்ணீராகக்
கொண்டாவிபுரந்திடுவனிதுவிரத
மெனக்கெனவும்கூரினுனே.

[இவ் விரண்டு செய்யுட்க ஞும்
வீமன் கூற்று.]

பகலவன்றன்மதலையிரப்பகைப்புலத்துக்
கவர்வனைனப்பார்த்தன்சொன்னேன்
நகுலனுமற்றென்கரத்தாற்செளபல
நாயனுயிர்க்குஞசமென்றான்
சகுனிதைனைஇமைப்பொழுதிற்சாதேவன்
துணிந்திடுவன்சமரிவென்றான்
இகனிருபரிவர்மொழிகேட்டெளிதோ
விக்கொடும்பழியென்றெங்கினாரே.

(ண் குதுபோர்ச் சருக்கம் செ. 255—258)

இச் சபத மொழிகள் பின்பு பாரத யுத்தம் நிகழ்ந்த காலத்தில் அரச நிதி யிம் புகழும் நிலை நிற்கும்படி முடிக்கப் பட்டன என்று மஹாபாரதம் கூறுகின்றது. பண்டைச் சேர சோழ பாண்டியருள்ளும் பிறருள்ளும் இவ்வாறு சொற் சோர்வுப்படாதவாறு — சொல் திறம்பாதவாறு கருமங்கள் உருற்றப்பட்டமைக்குச் சான்றாகள் பல உண்டு. அவை யெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பின் மிகப் பெருகும்.

“ சோற் சோர்வுபடேஸ் ”

(ஆக்திகுடி) என்னும் ஒளவை திருவாக்கின் உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருஞ்சும் இதுவே ஆம். ஒருவர் ஒன்றைச் சொல்லுங்கால் — வர்க்கு அளிக்குங்கால் அதனை சிறைவேற்றறதற்குரிய தமது திறமையை உணர்ந்தே — பல்கால் ஆழ்ந்தே அவ்வாறு செய்தல் வேண்டும்; சொல்லுதல் எனிதும் சொல்லியவாறு செய்தல் அரிதும் ஆதலால் என்க.

குறள்.

சொல்லுகல் யார்க்கும் எனிய அரியவாம் சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.

(ண் 97-ம் அதி. வினைத்திட்பம் செ. 4.)

என்பது தேவர் திருவாக்கு. ஆதலால் எவற்றையும் சொல்லுங்கால் நன்றாக ஆலோசித்தே சொல்லுதல் வேண்டும். சொல்திறம்பாது ஒழுக்கீந்தி நெறியில் நிற்க வேண்டும். நின்றுபுகழையும் புண்ணியத்தையும் அடைய வேண்டும். இது பற்றியே, “ நிற்கக்கற்றல் சோற்றிறம்பாமை ”

என உலகிய லுக்கு ஒப்பியவாறு கூறினார் எமது பாட்டியார் என அறி தற்பாற்று. இறைவன் அருளைப்பூரணமாகப் பெற்ற மெய்யடியார் கூற்றுக்களாகிய — அருண் மொழிகள் எல்லாம் சொல் திறம்பா நீர்மையனவே ஆம். அவர் முக்காலமும் உணர்ந்த தத்துவப் பெரியாராதவின், சீவர்கள் பக்குவம் நோக்கி ஏற்றவாறு திரோதானமாகக் கூறி அச் சொல் திறம்பாது அச் சீவர்களை நன்றெறிக் கண் உய்க்கும் ஆற்றலுடையார் என்பது வெள்ளிடை. மேல் இம் மந்திரத்தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் ஒரு சிறிது கூறி இக் கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

ஒருவன் நிலை பெறுதற்கு — நித்தியத்துவம் பெறுதற்கு ஏற்பக் கற்றலாவது — ஏற்ற கல்வியாவது சொல்லன் அம் ஓலி தன்னுள் திறம்பாது —

தன்னைவிட்டுப் பிரியாது இருத்தலே
யாகும் என்பது இம் மந்திரத்தின்
உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளா
கும். சொல் என்பது ஒலி. அதுவே
நாதம் —நாதமாகிய வேதம் —கடவுள்
வடிவம் என்க.

அப்பர் தேவாரம்.

“சொல்மலிந்தமறைநான்காறங்கமாகிச்
சொற்பொருளுங்கடக்தச்சடர்ச்சோதி
[போலும்”

(ஷ திருக்குடங்கதக் கீழ்க்கோட்டம்
[திருத்தாண்டகம் செ. 1)

“சொல்லும்பொருளொம்ஆனார்தாமே”
(ஷ திருவாலங்காடு திருத்தாண்டகம்
[செ. 5)

“ஓசைஷலியெவாம்ஆனார்தாமே”
(ஷ திருவெயாறு திருத்தாண்டகம்
[செ. 1)

சுந்தரர் தேவாரம்.

“நாதனைநாதமிகுத்தோகையதானவைனே”

திருமந்திரம்.

“ஓசையும்சகன்உணரவல்லார்க்கே”
(ஷ 3ம் தங். 7-வது தியானம் செ. 11)

நாதம் என்றால் ஆகாயத்தில் நின்று—ஞானாகாசத்தில் நின்று பிரியாமல் பிரிந்து இயங்கும் ஒலி —அருள் நாதம் எனப்படும் ஏக அம்பர நாதம் —�க அம்பர நாதன் இறைவனே என்க. ஒலியே அருட்குரு. “என்பர மல்லா இன் அருள்” எனப்படும் ஆதி அருளானது அன்போடு கூடிக் குழை தலால் பெறவேண்டிய நிறையைப் பெற்று அன்பு ஈனும் குழியாய் அருட்குரு வாகின்றது. (“வித்தகம்” தொகுதி 1 இல. 35 பார்க்க.)

திருவாசகம்.

“.....
மன்னுக்கைதுன்னுபொருள்மறைநான்கே
[வான்சரடாத்
தன்னையேகோவணமாச்சாத்தினான்காண்
[சாழலே.”

(ஷ திருச்சாழல் செ. 2.)

ஒலி என்னும் நான் மறை தானே ஆனபடியால் தன்னையே கோவண மாச் சாத்தினன் எனப்பட்டது. அதுவே அதுவாக முடிந்தது. தன்னே தன்னை மறைத்துக் கொண்டு தானே மறையானான் என்பது. இச் செய்யுளின் விளக்கமான உரையை “வித்தகம்” தொகுதி 1 இல 24 இல் காண்க. சொல்லே—ஒலியே கடவுள் உருவம் என்பது “வித்தகம்” தொகுதி 2 இல 8 இலும் கூறப்பட்டது; ஆங்கும் காண்க. குருவருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால், “உற்ற ஆக்கையின் உறபொருள்” ஆய் விளங்கும் நாதம் என்னும் ஒலி வடிவாகிய—வேத வடிவாகிய — நான் மறை வடிவாகிய சிவம் அவ் ஆக்கையை விட்டுத் திறம்பாமல் — பிரியாமல் இருக்கும் படி செய்ய வேண்டும். “நிற்கக் கற்றல்” என்பதன் பொருள் இதுவே என்க. இவ்வாறு நிற்க—நித்தியத்து வம் பெறப் பயிலுவதால் — கற்றலால் — வாய்மையான கல்வி கேள்விகளால் அசத்தமான பழைய உணர்வு அனைத்தும் மாற்றமடையும்; புத்தனர்வு—தூய உணர்வு—மெய்யுணர்க்கி துளிர்க்கும்—துன்னும். பை துன்னும் என்க. “துன்னும் பை” ஆக்கமுற்று விளை வேறும். அதுவே கோவணம் என்பது. இத்தகைய புத்தனர்க்கி துன்னிய பையையே கோவணமாக்க கொண்டன் இறைவன் என்க; “தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்” என்க. இக் கோவணமே நாலையும்—நான்மறையையும் கட்டுகின்றது; கட்டிப் பிடித்துத் தன்னுள் தானே சுழலுகின்றது. இதன்றின்மீது விளக்கம் வியாபகம் பெறும் — நூன்திருஷ்டி உளதாகும் என்க.

இவ்வாறு சொல் — சொல் என்னும் அமல நாதம் — ஒலி ஒலி வடிவாகிய சிவம் திறம்பாதவாறு — புறப்பட்டுப் போகாதவாறு அநுட்டிக்கப்படும் சாதகமே — பயில்வே—கற்றலே “நிற்கக் கற்றல்” ஆகிய—நித்தியத்துவம் பெறுதற்கு உரிய கற்றல்—கல்வி—வாய்மையான கல்வி என்க. இதுவே கல் என்னும் பஞ்ச தநுவை (வி) அழகு படுத்துவது; விமலமாய் அமலமாக்குவது; நித்தியத்துவம் அளிப்பது என்க. நாதம் என்னும் ஒலியால் மாற்றம் ஏற்படுதல் புறத்தும் அகத்தும் உண்டு. தன்னிலை முன்னிலை எங்கணும் உண்டு. இஃது உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒக்கும். புறப்பொருள்களில் ஒலியானது அளவிறந்த மாற்றங்களைச் செய்வது போலவே நமது உடலுள்ளும் ஒலி ஆக்கமுறுங்கால் மாற்றங்களைச் செய்வதே இயற்கை முறையாகும். இவ் வுண்மை “நாதம்” என்னும் கட்டுரையில் (“வித்தகம்” தொகுதி 1 இல 10) நன்றா விளக்கிக் கூறப்பட்டது. ஆங்குக்காண்க. பின் வரும் தேவர் திருவாக்கின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளும் இதுவே ஆம்.

குறள்

ஆக்கமும் கேடும் அதனால் வருதலால் காத்தோம்பல் சொல்வன்கட் சோர்வு.

(ஷ 65-ம் அதி. சொல்வன்மை செ. 2.)

(இ-ள்) அமல நிறை என்னும் அமல ஒலி ஆக்கமுறுதலும் அசத்த நிறை கேட்டைத்தலும் சொல் என்னும் ஒலி உடலகத்து ஆக்கமுற்றுத் திறம்பாதிருத்தலால் ஏற்படுவன ஆதலால், அச் சொல் என்னும் ஒலி யானது தன் உடலகத்துத் திறம்பாத வாறு — சோர்வடையாதவாறு உரிய சாதகங்களால் அதனைக் காத்து ஒட்டுதல் வேண்டும் என்பது. ஆக்கமும் கேடும் ஒருங்கே நிகழ்வன ஆதலின் ஆக்கமே கேடு கேடே ஆக்கம் எனப் படும். சொல் என்னும் அமல ஒலி

(13-6-35)

தம் உடலகத்து ஆக்கமுறப் பெற்றுத் திறம்பாத நீர்மையுடைய மெய்யடி யாரே ஆக்கல் அளித்தல் என்பன வற்றிற்குரிய சொல்வன்மையுடைய நிறை மொழி மாந்தர் ஆதலால் — திருநாப் பேறு உடையராதலால் “சொல்வன்மை” என்னும் அதிகாரத்து வைக்கப்பட்டது இச்செய்யுள் என்க. திருநாப்பேறு பெறுதல் எளிதன்று. அதுதான் வாய்மையான நாவன்மை எனப்படுவது. உலகத்திலே பானைகளைப் படித்துப் பட்டங்களையும் பெற்று வித்துவத் திறத்தால் சாதுரிய மாக — அலக்காரமாக — விரைவாக உலக மாக்கள் வியப்படையும் படி பேசுபவரை நாவன்மை உடையோர் என்பர், நாவலர் என்பர்; வாக்படுத்துவம் உடையோர் என்பர். இது உலகியலாகிய போலி வழக்கே — உபசார வழக்கே யன்றி வேறன்று. வாய்மை பான கல்வி பெறுது படிப்பினால் வல்லபம் பெற்று முக்குண வசத்தால் முறை மறந்து அறையும் மருஞுடம் பினர் வாய்மையான நாவன்மை உடையராதல் — நிறை மொழி மாந்தராதல் முடியாத காரியம். அசத்தமான குணங்கள் அசத்த தநுவாகிய மருஞுடம்புக்கே உரியனவாகும். விமல தநுவடைய மெய்யடியாரே திருநாப் பேறு உடையவர். வாய்மையான தோண்டேக் குரிய ஜீ என்னும் நிறை இலங்கும் இடமாகிய தோண்டையில் ஆக்கமுறும் இயக்கத்தாலாய மந்திர ஒலி ஆவியின் பரிசு உணர்ச்சியால் கந்து என்னும் அசத்தகாம உணர்ச்சி தேய்ந்து தேய்ந்து அழியாமல் அழிந்து அஃதாவது அனு அனுவாக அமல மடைந்து, மேலும் மேலும் மதி வைராக்கியத் தோடு உஞ்சப்படும் சூக்கும நிறை யுடைய மகத்தான பயில்வுகளால் அக் கண்ட நாதம் (கண்டா நாதம்) என்னும் ஒவியே “ஹ்ரீங்காரம்” எனும் சுத்த நந்தி நாதமாகத் திரியும். இப் பெற்றி கைகூடப் பெற்ற மெய்யடியாரே அமல நாதம் என்னும் ஒலி

தம் அகத்துத் திறம்பப் பெறுதவர்; “காதலாகிக் கீங்குது கண்ணீர் மல்கி” வேதம் ஒதும் தரமுடையார்; நித்தி யத்துவம் பெற வல்லவர் என்க. ஆதலால் வாய்மையான நாவன்மையுடையார் — நாவலர்— வாய்மையான நாவலர் இவரே என்க. தாது சொல்லால் ஒன்றை ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லாரும் இவரே ஆவர். மற்று, மாண்டு போன வித்துவான்கள் சிலர் தமது சொல்லால் சிலவற்றை உருற்றினார் அல்லவரா? எனின், அது குருடன் கையிற் சிக்கிய கொம்பு என ஆம். நினைத்த வெல்லாம் முடியாமையானும் — முன்னே வந்து நில்லாமையானும், தமது உடலுறு பினியையும் தீய குணங்களையும் சாதலையும் தவிர்க்க முடியாது பினி மூப்புக்களால் துன் புற்று மாண்டு போயினமையாலும் மருஞுடம்பினராகிய இன்னே ரைச் சொல் திறம்பாது நிற்கக் கற்ற வாய்மையான கல்வியுடையார் என்பதும், திருநாப் பேறுடையார் என்பதும் தமது சொல்லால் ஒன்றை ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல நாவன்மை உடையார் என்பதும் வெறும் வார்த்தையே ஆகும். எம் பெருமானையே “நாவலன்” எனப் போற்றினார் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள்.

சுந்தரர் தேவாரம்.

“.....
நாவலாவுனோன்மறக்கினும்சொல்லுநா
[நமச்சிவாயவே.]
(ஷ 65-ம் அதி. சொல்வன்மை செ. 5)

திருநாவுப்பேறே பூம்புகலூர்ப் பேறும் ஆம். பூம்புகலூர் என்றால் என்னை? அது தான் சுத்தமான புக அம்படியான ஊர் எனப்படுவது; சுத்தம் புகலும் உள்ளாம் — வாக்கு எனப்படுவது — இடம் எனப்படுவது. விமல யாக்கை எனப்படும் இவ் விடத்து அமர்ந்த புண்ணியனுகிய மதியை பூம்புகலூர்ப் புண்ணியன் என்பர். ஆரோ

கணத்தோர்க்கு உரித்தாகிய ஜூயறி வோடு மதியும் கூடி ஆற்றிவாக மலர்ந்த பூ — சுத்தம் புகலும் படியான — சுத்தமான புகலும்படி ஆன வாக்கினிடத்து மதி அமர்ந்ததே பூம் புகலூரை அடைதல் என்பது — திருநாப்பேறு பெறுதல் என்பது — திருநாவுக்கரசராதல் என்பது. பூம்புகலூரில் அஃதாவது புலால் நாற்றம் மாறப் பெற்றுப் பூ மணம் எழுந்த — பூ மணம் போலும் சிவ மணம் எழுந்த சுத்தமான தேகத்தில்— விமல யாக்கை யில் அமர்ந்த பதி — மதி — ஆசான் சுண்டலி என்னும் மாயையை அடிமை கொண்டு அக்குண்டலி என்னும் ஆடரவை ஆபரணமாகப் பூண்டனன். இவ் ஆசானைக் கண்டவர் இவனே ஆவர். திருநாவுப்பேறு பெற்ற மெய்யடியார் — சொல் திறம் பாமையால் நிற்கக் கற்றவர் — நித்தியத்துவம் பெறுதற்குரிய வாய்மையான கல்வி யுடையவர் இவரே என்க. இவரே வாய்மையான நாவலர் — சொல்வனவற்றைப் பிறிதோர் சொல் வெல்லாதவாறு சொல்ல வல்லவர்.

குறள்.

சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்ச்சொ லச் [சொல்லை]
வெல்லுஞ்சொ லின்மை யறிந்து.
(ஷ 65-ம் அதி. சொல்வன்மை செ. 5)

அஃதாவது தமது சொல்லால் ஒன்றை ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவர் என்க.

உரிய சாதகங்களால் விந்து தூப் மையடைந்தால் — இந்திரிய நிரோதம் கைகூடப் பெற்றுல் — வாய்மையான பிரமசரியம் சித்திக்கப் பெற்றுல் அவ் விந்து நித்தியத்துவம் பெறும். அதனால் அவ் விந்து வோடு சம்பந்த முடைய (விந்துவே நாதம் நாதமே விந்து) நாதமாகிய ஒலியும் — சொல் லும் தூப்மை அடைந்து நித்தியத்துவம் பெறும். “சோல் திறம்பாமை” என்பதன் உண்மை இதுவே என்க.

அஞ்சான்று உள்ளத்து உதிப்பன எல்லாம் ஞான திருஷ்டி எனப்படும் — ஞான நேத்திரம் — புருஷமத்தி குருநேத்திரம் எனப்படும். இதனைத் தான் — இப்பெற்றி கைவருதலைத் தான் “பூம்புகலூர்” எனப் பேசுவது என்க. ஞான திருஷ்டி என்பது பூம் புகலூரை அடையப் பெற்றவர்க்கே— விமல யாக்கையுடைய — திருநாவுப் பேறுடைய மெய்யடியார்க்கே உரியது. மருஞ்ஞமினராகிய வித்துவான்கள் — உபாசாக நிட்டையாளர் எனப்படு வோர் ஞான திருஷ்டி பெறுதல் முயற் கொம்பே யாகும். இன்னேர் தமது மருஞ்ஞமின் சொல் என்னும் அமல ஒலி ஆக்கமுற்று நிலைக்காமையால் — ஒடுங்கப் பெறுமையால் அச் சொல் திறம்பப் பெற்றவரே யாதலால் — தாலம் பிணவியலைடைய இறந்தவரே யாதலால் — இறப்பவரேயாதலால் நித்தியத்துவம் என்பதும் இவர்க்கு முயற்கொம்பே யாகும். சொல் திறம் பாமையால் நிற்கக் கல்லாதவர்— நித்தியத்துவம் அளிக்கும் வாய்மையான கல்வி இல்லாதவர் இவர் என்பதே உண்மையாகும்.

“சாகாமல் கற்பதே கல்வி”

என்று ஸ் ஓலவை. இம்மறை மொழியும்,

“நிற்கக் கற்றல் சொற்றிறம் பாமை”

என்னும் மந்திரப் பொருளையே விளக்குகின்றது. சிலர் “சாகாமல் கற்பது” வேறு. முத்தி நெறி வேறு என, சோம்பெறிகளாப் வதிந்து சில நடை நொடிகளால் செத்த பின்பு சலபமாக முத்தி யடையாம் என்னும் தமது கொள்கைக்குச் சாட்டாகக்கூறி அமைந்து “தழுவெரிமடுத்த நிலில் தினாத்து நின்று ஆடுகின்ற ஆமை போல்”க் களிக்காவர். இது, சாகாக் கல்வியால் நித்தியத்துவம் பெற்ற சமய குரவர் முதலிய மெய்யடியார் நிர்மையை அறி யாது— ஒருவாறு அறிந்தும் மதியாது, அச்சுத்தாலான வெறுப்புக் காரணமாக, செத்துப் போனவர் சிலரையே

முத்தியடைந்தவர் எனச் சமயோகித மாக — சம்பிரதாயமாகப் பாராட்டி அமையும் தற்காலச் சைவர் பலர் மாண்பே என அறிதற்பாற்று. சாகாக் கல்வியேசொல் திறம்பாது நிற்கக் கற்கும் கல்வியாகும் — சொல் என்னும் அமல ஒலி — அமல நாதம் — அமல நிறை— சிவம் நமது உடலைக்கு ஆக்க முற்று ஒடுங்குதலால் அவ் உடலுயிர் விமலமாய் — அமலமாய் நித்தியத்து வம் பெறுதற்கு (நிற்க— நிற்றற்கு— நிலை பெறுதற்கு) உரிய வாய்மையான கல்வி யாகும் என்க. இக் கல்வி — இதற்குரிய சாதகம் கயிலை முதற் குரவனுகிய சற்குருநாதன் அருளால் அறிதற்பாலது. போலிக் கல்வியாகியீ படிப்பி ஞல் மைந்துறும் உலக மாக்களுக்கு “சாகாக் கல்வி” என்னும் வாய்மையான கல்வி முயற்கொம்பே ஆகும். மிறப்பு இறப்பு என்னும் பிழைகளுக்கு அஞ்சி வீடு பேற்றை அவாவுவோரால் கற்கப்படுவது — அநுட்டிக்கப் படுவது “சாகாக் கல்வியே” என்க. “சொல் திறம்பாமை”யாகிய நித்தியத்துவ நெறியும் இதுவே ஆம். இத்தகைய வாய்மையான கல்வியையே யாவரும் அடைந்து நித்தியத்துவம் பெறவேண்டும் என்பாராய்,

“நிற்கக் கற்றல் சோற்றிறம் பாமை.”

என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு கூறியருளினர் எமது பாட்டியார் என அறிதற்பாற்று. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இது காறும் கூறியவைகளால் “நிற்கக்கற்றல் சோற்றிறம்பாமை” என்னும் ஒளவையார் அமுத வாக்கின் உலகிய அங்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

சுபம்.

அறிவிப்பு.

கடிதார்களின்
அபிப்பிராயங்களுக்கு
அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

இனம்!

இனம்!!

சுத்தசாதகம்

துறவின் றன்மையையும், தேகம் சித்திபெற்றால் முத்தியன்டாமென் பதன் றன்மையையும், சாதனசுவி யைத்தின் றன்மையையும், மகாவாக்கியத்தின் பொருளையும், சொருபானு பவத்தின் றன்மையையும், வேதாக மங்கள் கருத்துவகைபால் வேறுபாடின்றி யிருக்கும் வகையையும், தத்துவ ஞானதிற்குப் பரம்பரா சாதனமா உள்ளவகளின் றன்மையையும், யுள்ளங்கை நெல்லிக்களிபோல் செப்ப மாக விளக்கியுள்ள இந்தாலை துக்க நிவர்த்தியிலும் பரமாநக்தப் பிராப்தி யிலு மிச்சையுள்ள ஒவ்வொருவரும் அத்தியாவசியமாய் அறிய வேண்டிய தென்பது குன்றின் மேலிட்ட விளக்காம்.

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை சேலவுக்கு உரிய 6 சதம் ஸ்டாம்பு அனுப்பி பேற்றுக்கோள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுச்சேரி.

வித்தகம்

முதல் வருட சஞ்சிகைகள்

புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

ஏற்றலை

முதுகில் தோல்—கலிக்கோ

ரூ. 4—0—0

முழு கலிகோ ரூ. 3—12—0

முதுகில் கலிகோ—மார்பில் தாள்

ரூ. 3—8—0

(தபால் சேலவு பிரத்தியேகம்)

“வித்தகம்” ஆபீஸ்,

புதுவை.

உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

“வித்தக”ப் பத்திராசிரியர் எழுதியது.

(தொகுதி 2. 27-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

திருவாசகம்.

பூவியல் வார்சடை யெம்பிராந்துப்
பொற்றிருச் சன்ன மிடிக்கவேண்டும்
மாலின் வலைகி ரண்ணகண்ணீர்
வம்மின்கள் வங்துடன் பாடுமின்கள்
குவுமின் ரெண்டர் புறவிலாமே
குனிமின் ரெழுமினெங் கோணங்குத்தன்
தேவியுங் தானும்வங் தெம்மையாளச்
செம்பொன்செய். சன்னம் இடத்துநாமே.

(ஷத திருப்பொற்சன்னம் செ 2.)

என வற்புறுத்தி யருளியது மாணிக்கம். அசத்த
பெளதிகங்கள் அசத்தம் நீங்கிச் சண்ணமான இடம் —
மல பரி பாகம் பெற்ற இடம் இதுவே. இத்தகைய சண்ணமே திருநீறு — வாய்மையான விழுதி என்க. இதுவே
பெருஞ்செல்வும் அளிப்பது; நித்தியத்துவும் அளிப்பது.
இதுவே திருவாலவாயான திருநீறு; சகல வல்லபமும்
அளிப்பது. பின்வரும் திருவாக்குக்கு இலக்காயது
இதுவே என்க.

ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

மந்திரமாவதுநீறு வானவர்மேலதுநீறு
சந்திரமாவதுநீறு துதிக்கப்படுவதுநீறு
தந்திரமாவதுநீறு சமயத்திலுள்ளதுநீறு
செந்துவர்வாயுமைபங்கன் திருவாலவாயான்திருநீறே.

எயிலதுஅட்டதுநீறு இருமைக்குமூள்ளதுநீறு
பயிலப்படுவதுநீறு பாக்கியமாவதுநீறு
துமிலைத்தழிப்பதுநீறு சுத்தமதாவதுநீறு
அயலைப்பொலிதருகுலத் தாலவாயான்திருநீறே.

(ஷத திருநீறுப்பதிகம் செ.. 1, 7.)

மலபரிபாகம் பெற்ற உண்மைச் சைவராகிய மெய்யடி
யார் அணியும் திருநீறு இதுவே யாம். இத்தெய்விக நீற்று
க்கு அறிதுறியாகவே சுகாதாரமுறைக்கு ஏற்றதாகிய பசு
வின் சாணத்தை — மலத்தை அக்கினியால் நீருக்கி அணி
வது உலகியலாயிற்று. இந்தநீறுதான் எம்போலிய உலகச்
சைவரால் வர்ய்மை எனக் கொள்ளப்படுவது. இருவினை
ஒப்பு மலபரிபாகம் வாய்ந்த போதுதான் — மாற்றிப்
பிறந்த போதுதான் மேலே கூறிய வாய்மை நீறு அணியப்

பட்டு வாய்மையான சைவம் — சிவசம்பந்தம் உள்தாகும்.
வாய்மையான மூர்த்தி தலம், தீர்த்தம், மந்திரம், வேடம்
சூசை முதலியன் காணப்படும். இதுபற்றியே,

பட்டினத்தடிகள் பாடல்.

நீந்தைப்புனைந்தென் நீராடப்போயென்ன நீமன மே
மாற்றிப்பிறக்க வகையறிந்தாயில்லை மாமறைநூல்
ஏற்றிக்கிடக்கு மேழுகோடுமந்திர மென்னகண்டாய்
ஆற்றிற்கிடந்து துறைதெரியாமல் அலைகின்றையே.

என அருளிச் செய்யப்பட்டது. போலியையே வாய்மை
என நம்பி அமைவது உலகியல். போலி வேடங்களும்
போலி நிட்டைகளாகிய உபாசக நிட்டைகளும் உண்மைப்
பயன் அளிப்பனவாகா. இவற்றால் மாற்றிப் பிறந்து
நித்தியத்துவம் பெறுதல் முயற்கொம்பேயாகும். அசத்த
தநுவாகிய—மாயக்குரம்பையாகிய மலக்குரம்பையானது
உரிய சாதகங்களால் அமலக்குரம்பையாக மாற்றமடை
வதே மாற்றிப் பிறத்தலாகிய துவிஜுத்துவம் என்பது.

அப்பார்தேவாரம்.

“... மாயக்குரம்பைங்கவழிவைத்
தார்க்குஅவ்வழியேபோதுநாமே”

எனவும்,

“... பூந்துருத்திபூந்துருத்தினன்பீராகில்
பொல்லாதபுலால்துருத்திபோக்கலாமே”

எனவும் வருஉம் மறைமொழிகளின் உண்மைப் பொருளை
ஓர்த்துணர்க.

இவற்றால் குரு நெறி கடைப்பிடித்து வழுவற ஒழுகு
தலால் புலால் துருத்தியாகிய இம் மருஞ்ஞடம்பைப் பூந்
துருத்தியாக மாற்ற வேண்டும் என்பதும், இதுவே மாற்றிப்
பிறத்தலாகிய முத்தி நெறி என்பதும் நன்று வற்
புறுத்தப்பட்டமை கண்டு கொள்க. உடல் மாற்றமடையவே
அதனின் வேறுகாத உயிரும் மாற்ற மடையும் என்பது சொல்லாமலே அமையும். அசத்த நிறையாகிய உடலுயிரே சீவன் எனப்படுவது. சீவ சப்தத்தால் குறிக்கப்
படுவது சத்தும் சித்துமாகிய — சத்துச் சித்தாகிய
உடலுயிரின் கூட்டுறவே யன்றி வேறன்று. உடல் மாற்ற

மடையாத இடத்து உயிர் மாற்றமடைதல் அசம்பா விடமே யாரும் உடல் நலம் குன்றிய காலத்து உணர்ச்சி மழுக்கமடைதல் கண்கூடு அல்லவா? உடல் பின்மாருங் காலத்து — மரணம் நேருங் காலத்து அறிவு — உணர்ச்சி கெடுகின்றது அல்லவா? சேதனம் பின்னமடைகின்றது அல்லவா?

திருஞானசம்பந்தர்.

“புலனைக்கும் பொறி கலங்கி”

என அருளிச் செய்தான் ஞான பாஸ்கரன். இது பற்றி யன்றே பிருதிவி ரூப அன்ன காரியம் மனம் எனவும், ஜலகாரியம் பிராணன் எனவும் சாந்தோக்கிய உபநிடதம் வற்புறுத்துவதாயிற்று என்க. இதனால் உடலுயிர்களின் அந்தியோந்திய சம்பந்தம் வெள்ளிடைமலை ஆகின்றது அல்லவா? உடல் பின்வியலைடையுமாயின் உயிர் அதனைப் பிரிந்து முத்தியடைதல் அசம்பாவிதம் என்பது உண்மையாகின்றது அல்லவா? இருவினை ஒப்பு மல பரி பாகம் வாய்ந்து மாற்றிப் பிறந்தபோதுதான் வாய்மையான வேதங்கள் — மந்திரங்கள் காணப்படும் — கண்டு ஒதப்படும்.

“அரவொலிஆகமங்கள் அறிவாரறிதோத்திரங்கள்! விரவியவேதங்களின்ஜெலாம்வாங்கெத்திரிச்செப்ப”

என்றனர் தம்பிரான் தோழர். உலகில் வழங்கும் கற் பின்யான வேதங்கள் — மந்திரங்கள் எல்லாம் வாய்மை ஒன்று உள்ளது என அதனைக் குரு நெறியால் அடையச் செய்யுமளவிற் பயன் படுவனவே யன்றி வேறல்ல. உலகில் வழங்கும் வேதங்களை ஒதுவதால் உண்மைப் பயன் அடைய முடியாது என்பதைனையும் மாற்றிப் பிறந்து வாய்மையான வேதங்களைக் கண்டு ஒதுதலாற்றுன் நித்தியத்துவம் உள்தாகும் என்பதைனையும் பின் வரும் பிரமாணம் நன்று வற்புறுத்து கின்றது.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

சாமம்நாலுவேதமுஞ்சகலசாத்திரங்களும்
சேமமாகாதுதினுஞ்சிவெனீரறிகீலர்
காமநோயைவிட்டுநீர்க்குத்துஒனுஞர்ந்தபிள்
நன்மற்றகாயமாயிருப்பனங்களசனே.

(தொடரும்)

பிழை திருத்தம்.

“வித்தகம்” தோகுதி 2 இல. 27.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	3	32	இருதியாவர்	இருதியாவார்
3	3	43	உலகியலுக்கு ஒப்பிய	—
”	”	45	எதிர்மறைப் பொளில்	உலகியலுக்கு ஒப்பிய எதிர் மறைப் பொரு ளில்
4	2	8	என்னும்	என்
”	”	26	வலியுறுத்துகின்றது.	வலியுறுகின்றது.
ஷீ ஷீ இல. 28.				
4	1	24	இமையோருலகாளர்	இமையோருலகாளர்
”	”	33	கிற்பீர்	கிற்பீர்
”	”	“	“அமரருலகுஅளிக்கு நின்பெருமை”	“அமரருலகளிக்கு நின் பெருமை” என்பது கரு ஒரார் திரு விசைப்பா.
”	”	34	வழியடியார்	“வழியடியார்...
”	”	36	“தொண்டனேன்	தொண்டனேன்
”	”	37	சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி	சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி
6	2	30	கஞம் கூறியனவும் இவரோடு	கள் கூறியதும் அவரோடு

திருவாசக உண்மை.

தேங்கோவை தமிழ்ப்பன்றிதார்
ஸ்ரீமான், ச. கந்தையபிள்ளை

(வித்தகம் பேராசிரியர்)

அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவி யருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0-2-9 அனை தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்
புதுவை.